

La 50 de ani – neuitările

Din 1971, până în 2021 e cale cât din Cluj până în Baci. O clipită, zic, dacă mă raportez la norii de diamant ce au inundat cerul celor 10 colegi (din 33-ul cel vesel de altădată), năimiți în jurul unei mese pe cât de bogate, pe atât de bine preparate: „La Ciuciu” am răscolit anii ce s-au scurs de la azbucoavna învățată la Liceul (de atunci) George Barițiu. Au fost cu noi, la masă îmbelșugată, sau acolo, în sufletul fiecăruia, și profesori, și scriitori, ziariști, medici, foști directori de importante instituții, muzicieni de seamă și sportivi de marcă, militari de carieră și geologi; vii sau trecuți la cele veșnice, aproape sau departe – umplând albul din jurul cuvintelor cu cele realizări de peste veac.

Gaudeamus igitur..

Punte latină pentru tot ceea ce s-a împlinit cu voia și avântul tinereții, viersul nemuritor s-a insinuat printre convivi:

„Gaudeamus igitur,/ Iuvenes dum sumus,/ Post molestam senectutem:/ Nos habebit humus.
Ubi sunt, qui ante nos/ In mundo fuere,/ Vadite ad superos,/ Transite ad inferos,/ Ubi jam fuere.
Vita nostra brevis est,/ Brevi finietur,/ Venit mors velociter,/ Rapit nos atrociter,/ Nemini parceretur.
Vivat Academia,/ Vivant Professores,/ Vivat membrum quodlibet,/ Vivant membra quaelibet, Semper sint in flore!
Vivant omnes virgines/ Faciles, formosae/ Vivant et mulieres :./ Bonae, laboriosae.
Vivat et respublica,/ Et qui illam regit,/ Vivat nostra civitas,/ Mecaenatum caritas,/ Quae nos hic protegit”.*

Unul n-a uitata versurile ce au însoțit pe drumul vieții năzuințe, speranțe, vise, împliniri. Și, credeți-mă, arată bine fișa pentru biografia unei generații, oameni instruiți de profesori dedicați: dascăli care, dincolo de materiile temeinic predate i-au învățat pe cei ce urmau să dea piept cu viitorul, dragul de muncă, lucrul bine făcut, cuvântul cel drept și fapta pe măsură. Un tablou de absolvire cu flăcăii de atunci și un instantaneu cu părul cărunț și ochi jucăuși pentru ghidușiile din cele vremi. Totul pe fundal de „Juvenes dum suumus...”

Seara, așterne covor de catifea în suflete. Și zice Poetul:

*Acum bate-n turnuri o oră regală,
din vechi manuscripte vocabule ier,
e-un ceas când orașul în haine de gală
începe să cânte „sumus dum iuvenes”***

Ne-am înfiorat degetele în eternitatea patronului spiritual al școlii – George Bariț, primul gazetar român al Transilvaniei - care, generație de generație, aduce prinos valorilor perene ale umanității. De mai bine de o sută de ani! Iar statuia lui veghează și acum destinul celor care trec pragul devoțiunii pentru buchea cea adevărată.

N-am să vă plictisesc cu nume care au gravat în inimile noastre de, leat 1971, bucuria de a ființa în ritm cu evul în care trăim; ei trăiesc acolo, în buzunarul de la pieptul fiecăruia dintre noi, cei care am adus veacului un plus de normalitate: muncind, iubind, dând sens și putere viselor tinereții, N-am să-i pomenesc nici pe cei care, anțărt, au adus zâmbet celor 50 de ani de strădăni: o casă, o femeie, un copil, lăsând temei viitorimii. Merită doar consemnat că acei profesori care ne-au dădăcit de-a lungul anilor, au lăsat urme adânci în comportamentul nostru, al tuturor: și față de părinții noștri, și față de prietenii, colegii sau copiii noștri.

Și uite așa, cu capul sus și mintea trează ne facem loc în succesiunea generațiilor care au adus un plus celor care s-au instruit la această prestigioasă școală a burgului nostru.

*O stea poți purta noaptea asta pe umăr,
poți iubi, poți vorbi cu prietenii duși,
poți uita anii care se-adună la număr:
e toamnă nebun de frumoasă la Cluj!****

Am contrazis povestea Poetului pentru că noi, cei care am terminat studiile liceale în 1971 am ales sfârșitul de primăvară pentru un pahar de țușuială și cărunte amintiri. Acum, că-ntr-un minut vine toamnă peste burg și cea mai tânără generație vede pentru prima oară „Statuia lu` Bariț” venim cu o floare și gând curat să punctăm noul început: pentru noi și pentru ei. Care, peste alți 50 de ani, vor putea să sporească pentru o altă clipă toamna cea frumoasă, mângâiați de nemuritoarea cadență a latinității noastre.

Orașul alunecă dintr-o ipostază în alta fără să piardă nici una dintre ele. În succesiunea nebunească a mării metropole sau în liniștea punctată de orologiul solitar al Primăriei, clădirea de pe str. Emil Isac 10 din Cluj-Napoca respiră prin cei 102 ani de existență cultură adevărată. Iar spiritul barițist persistă pe tot atâtea suprafețe sufletești câte i-au călcat pragul. Acum, din curtea Colegiului Național George Barițu ne salută bronzul patinat al marelui cărturar. Dar nu asta mă tulbură., ci gândul că și acum un veac, alți colegi priveau la alte și alte generații, ce s-au cufundat de foarte mult timp, undeva, în pământul acesta românesc, cu munți, ape și păduri nemuritoare. Doar bătrânul Bariț rămâne să cerceteze succesiunea de valuri ale generațiilor ce temeinicesc și dezmiardă aceste locuri binecuvântate.

Făcându-ne, galeș, câte un semn cu mâna.

Radu VIDA

*

„Să ne bucurăm, așadar,/ Cât încă suntem tineri/ Fiindcă după o junețe agitată,/ Și-o bătrânețe- ngreunată,/ Țărâna ne va avea pe toți.
Unde-s, oare/ Cei ce-au trăit înainte-ne?/ Poți s-ajungi până-n Ceruri/ Sau să pășești prin lad /Dacă dorești să-i revezi.
Viața ne este scurtă/ Se va sfârși prea curând,/ Moartea vine fulgerător / Atroce ne agață-n gheare./ Nimeni nu-i cruțat de-aceasta.
Să trăiască școala/ Trăiască profesorii!/ Trăiască fiecare-ntrebător!/ Trăiască fiecare-ntrebătoare!/ Fie ca ei să-nflorească de-a pururi!
Trăiască toate fecioarele/ Binevoitoare și curate la suflet!/ Trăiască, de-asemeni,/ Femeile tandre, iubitoare/ Și pline de hărnicie!
Trăiască-ne patria/ Și cei ce-o conduc!/ Trăiască-ne orașul/ Și binefăcătorii acestuia/ / Care, prin caritatea lor, ne oferă siguranță!”

** Horia Bădescu – De iuventute, Cărțile viețuirii I, Cluj, Ed.Eikon, p. 206

*** ibidem